

Arrest

nr. 161 098 van 29 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 oktober 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TROCH en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Ratto, Punjab. In 2000 zouden twee van uw ooms zich bekeerd hebben tot Ahmadie. Uw vader zou de imam van de lokale moskee geweest zijn. Jullie zouden de contacten met jullie ooms niet verbroken hebben. In juni 2001 zouden twee van uw broers gehuwd zijn. Toen de lokale dorpingen vernomen zouden hebben dat uw bekeerde ooms aanwezig zouden zijn, zouden ze zeer boos geweest zijn. Er werd opgeroepen om het huwelijksfeest niet te bezoeken. De volgende dag zouden jullie aangevallen zijn door Mohammad

Ashraf die de steun kreeg van de imam van de moskee van een naburig dorp. Uw broer zou vermoord zijn. Hierop zouden jullie gevlucht zijn. U zou naar Vanike Tarrar, een dorp 60 km verderop gegaan zijn, waar u de komende jaren zou wonen en werken. Ook zou u hier huwen. Uw zes overige broers en uw vader zouden in de loop van de jaren allemaal naar het buitenland gegaan zijn. Mohammed Ashraf zou aangeklaagd zijn wegens de moord, maar de politie zou hem niet hebben weten arresteren. U kende geen enkel probleem meer tot u in 2010 terugkeerde naar uw dorp, voor de begrafenis van uw grootvader. U zou aangevallen zijn door Mohammed Ashraf en zijn bende. U zou zwaar gewond geraakt zijn en u verloor verschillen de vingers. U zou deze aanval niet aangegeven hebben bij de politie en u zou teruggekeerd zijn naar Vanike Tarrar. In augustus 2014 zou u naar het huwelijk van een neef gegaan zijn. Het ging hier om een zoon van een van uw bekeerde ooms. Iemand moet uw aanwezigheid en uw verblijf in Vanike Tarrar doorgegeven hebben, want de volgende dag zou Mohammad Ashraf naar uw huis gekomen zijn waar hij uw vrouw bedreigde en uw kinderen sloeg. Uw vrouw zou u gewaarschuwd hebben en u zou gevlucht zijn. Dit incident werd niet aangegeven bij de autoriteiten. U zou in Karachi contact gelegd hebben met uw moeder. Uw vertrek naar het buitenland zou geregeld zijn. U zou over land via Iran naar Turkije gereisd zijn. Hier zou u een vlucht genomen hebben naar België waar u op 3 november 2014 een asielaanvraag indiende. Recent zou u vernomen hebben dat uw huis opnieuw aangevallen werd. Hierna zou uw vrouw naar de politie gestapt zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, het post-mortemrapport van uw broer, zijn overlijdensakte, uw diploma van Koranleraar en medische attesten over uw missende vingers. Na uw gehoor stuurde u volgende kopies door: de "FIR" over de moord op uw broer en vertaling, de klacht ingediend door uw vrouw en een "gezocht-poster" voor Mohammed Ashraf.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtroute van Pakistan naar België. Uw beschrijving hiervan was immers stereotiep en oppervlakkig wat het vermoeden doet rijzen dat u Pakistan op een andere manier en mogelijks op een ander moment verlaten heeft. U verklaarde te voet doorheen heel Iran gereisd te zijn maar toch kon u geen enkele plaatsnaam van een plek waar u gedurende deze toch wel lange reis langskwam, bij naam noemen. U kon enkel de bekende grensovergang te Taftan bij naam noemen. Ook uw beschrijving van uw reis doorheen Turkije was oppervlakkig. U noemde het Salmazgebergte, Ankarra en Istanbul., verder kwam u niet (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde vanuit Istanbul een vlucht genomen te hebben naar België. U kende noch het vluchtnummer, noch uw zetelnummer, enkel de luchtvaartmaatschappij. U kon geen enkel document voorleggen (ie tickets, boarding pass, bagage label,...) die deze reis kunnen ondersteunen. U beweerde gebruik gemaakt te hebben van een roodkleurig paspoort. Daar elke reiziger binnenkomend in een Schengenland aan een uitgebreide identiteitscontrole onderworpen kan worden, mag van u verwacht worden dat u meer over het door u gebruikte paspoort zou weten te zeggen, zoals nationaliteit en identiteitsgegevens. U wist echter niets over de inhoud van dit paspoort. Dit is niet aannemelijk gezien het risico dat u liep bij een quasi zekere controle. U verklaarde dat u begeleid werd door een vrouw die in geval van problemen voor u het woord zou voeren. Dit is onafdoende als verklaring voor uw onwetendheid. Deze vrouw liep immers bij een controle nog meer gevaar dan u, daar ze als mensensmokkelaar opgepakt kon worden. Uw verklaringen wijzen er dan ook op dat u de werkelijke manier waarop u Pakistan heeft verlaten probeert verborgen te houden. Dit ondermijnt de ernst van uw asielaanvraag.

Uw vrees ging uit van enkele lokale dorpelingen. Na de dood van uw broer zouden jullie naar de politie gestapt zijn en zij zouden jullie klacht genoteerd hebben. U gaf aan dat de politie zelfs op zoek was naar de moordenaar van uw broer (gehoorverslag CGVS p. 9). De politie valt in deze dan ook niets te verwijten. U gaf aan dat volgens u de politie niet echt veel moeite deed. Echter het feit dat de politie de dader niet onmiddellijk kan arresteren (iets dat de familie van een slachtoffer logischerwijze verwacht, maar dat redelijkerwijze niet altijd mogelijk is), wil niet zeggen dat ze onwillig zouden zijn om dit te doen. Pakistan is immers een zeer groot land. U diende ook zelf toe te geven dat de politie de dader zocht. De bescherming geboden door uw autoriteiten dient niet absoluut te zijn. De vaststelling dat zij de klacht opnamen en de dader zochten wijst ze er op dat de Pakistaanse politie u niet nadelig behandelde en u haar bescherming aanbood. De door u voorgelegde FIR (met vertaling) en gezocht- poster, wijzen er verder op jullie aanklacht tegen Mohammed Ashraf en de zoektocht naar hem toch serieus werd genomen. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat u de latere incidenten niet bij de politie zou vermelden. Zo verklaart u in 2010 aangevallen en zwaar verminkt te zijn. U gaf aan dit incident niet bij de politie vermeld te hebben daar de daders bedreigd zouden hebben met zware consequenties indien

u naar de politie zou stappen. Hier staat echter tegenover dat het om dezelfde dader zou gaan, die reeds gezocht werd voor de moord op uw broer, zodat het aannemelijk is dat de politie meer dan geïnteresseerd zou zijn in een tweede aanklacht. Daar u niet eens de moeite nam om naar de autoriteiten te stappen om bescherming te vragen, kunt u niet beweren dat diezelfde autoriteiten u niet zouden willen beschermen. Bovendien had u indien u het gevoel had dat de lokale politie niet opschoot in haar onderzoek, zich ook tot de hogere autoriteiten kunnen wenden of tot de rechtbanken, maar ook dit liet u achterwege (gehoorverslag CGVS p. 12). Ook het derde incident waarbij uw vrouw en kinderen het slachtoffer waren, werd niet aangegeven bij de politie, hoewel dit incident zich zelfs in een ander dorp afspeelde waardoor u zich logischerwijze ook tot een ander politiestation had kunnen wenden. Dat u dit niet deed, breekt de ernst van uw vrees verder af. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat na uw aankomst in België er zich nog een incident zou voorgedaan hebben en volgens u zou uw vrouw het deze maal wel aangegeven hebben bij de politie. U legde een kopie van deze klacht neer. Het gaat hier echter enkel om een handgeschreven brief met een nauwelijks leesbare stempel, wat de authenticiteit van dit document niet kan garanderen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat de voorgaande incidenten jarenlang niet bij de politie gemeld werden, en nu plots na uw aankomst in België zou de laatste aanval wel bij de politie gemeld worden. U had dan ook eerst uw middelen om lokaal bescherming te zoeken dienen uit te putten vooraleer uw beslissing om uw land van herkomst te verlaten om aldus internationale bescherming te zoeken. Uiteindelijk gaf u aan dat u het niet aandurfde om stappen tot het aanvragen van bescherming te zetten, daar de daders tot de Taliban behoorden. U gevraagd waarom u dit dacht, beweerde dat Bashir vergezeld was door enkele Pathanen (inwoners van de provincie grenzend aan Afghanistan). U er op gewezen dat het wel heel verregaand is om te stellen dat men tot de Taliban behoort enkel omdat men een Pathaan is, zwakte uw bewering af, ze zouden behoren tot zusterorganisaties van de Taliban (gehoorverslag CGVS p. 12). U er nogmaals op gewezen dat uw antwoorden zeer algemeen waren, verklaarde uiteindelijk maar dat u enkel een vermoeden had dat de daders met de Taliban gelieerd zouden zijn. Niets stond u dan ook in de weg om de nodige bescherming bij de Pakistaanse autoriteiten te vragen. Uit uw verklaringen en de stukken die u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag blijkt dat u afkomstig bent van Ratto, Punjab waar u een vrees voor vervolging aanhaalt.

Na een analyse van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Immers dient gewezen te worden op het lokale aspect van uw problemen. U kende in 2001 een probleem in Ratto, waarna u verhuisde naar Vanike Terrar, 60 km verderop. De komende 9 jaren kende u aldaar geen enkel probleem. Pas wanneer u in 2010 terug naar Ratto ging voor een begrafenis zou u opnieuw aangevallen zijn. Hierna zou u opnieuw naar Vanike Terrar gegaan zijn waar u nog tot augustus 2014 probleemloos verbleef. Tot augustus 2014 kende u dan ook enkel een probleem in Ratto. Dat uw tegenstanders u gedurende 13 jaar niet wisten te vinden in een dorp, 60 km verder, wijst er verder op dat het hier enkel om lokale dorpelingen gaat en niet om de Taliban. U beweerde dat uw tegenstanders u uiteindelijk in augustus 2014 wisten te vinden in Vanike Terrar. Aan deze verklaring kan maar weinig geloof worden gehecht. Zo hadden ze u blijkbaar in de 13 jaar voordien nooit weten te vinden. Uw verklaring over hoe ze u dan uiteindelijk toch wisten te vinden was uitermate vaag. U beweerde dat iemand u op een huwelijk waarschijnlijk herkende, waarna deze onbekende (of onbekenden) mogelijks aan iemand naar u gevraagd zou hebben, waarna uw tegenstanders de volgende dag naar uw dorp kwamen (wat een redelijk groot dorp is van 600-700 huishoudens), waarna ze waarschijnlijk rondgevraagd hebben tot ze bij uw huis uitkwamen (gehoorverslag CGVS p. 11). Deze verklaring komt over als hoogst onwaarschijnlijk en lijkt voornamelijk een samenraapsel van mogelijkheden, maar weinig zekerheden. Daar deze aanval niet werd aangegeven kunt u het bestaan dan ook niet aannemelijk maken. Alles wijst er dan ook op dat u uw leven rustig had kunnen verderzetten in Vanike Terrar, zoals u al jaren deed. Mocht u zich dan toch nog ongemakkelijk voelen bij de mogelijkheid dat uw tegenstanders u ooit zouden kunnen vinden, had u zich nog steeds in een van de miljoenensteden in Pakistan kunnen vestigen. Als uw tegenstanders u na meer dan een decennium al niet konden lokaliseren in een dorp 60 km verderop, lijkt de kans dat men u ooit in een verder gelegen stad met miljoenen inwoners, nihil.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u zich dan ook elders in de provincie Punjab of in de provincie Sindh zou kunnen vestigen.

Zo blijken uit uw verklaringen, vooreerst, geen andere motieven die een gegronde vrees zouden veroorzaken in de hervestigingszone.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier

om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en PcK voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke

hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gezonde jongeman bent die een opleiding tot Koranleeraar heeft genoten. U heeft gedurende meer dan een decennium reeds een leven weten op te bouwen buiten uw geboortedorp, waarbij u werk had en uw gezin wist te onderhouden door te werken als leraar en occasioneel als taxichauffeur. Bovendien heeft u familie in Hafizabad een groot stedelijk gebied, een plek waar uw moeder ook een aantal jaren heeft.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart vormt slechts een begin van bewijs van uw identiteit. Het autopsierapport van uw broer en diens overlijdensakte kunnen aanvaard worden. Het wijst er op dat hij inderdaad neergeschoten werd. Echter zonder de hierop volgende klacht heeft het CGVS het raden naar de daders. Uw diploma van Koranleeraar kan zondermeer aanvaard worden. De medisch attesten die betrekking hebben op het ontbreken van uw vingers kunnen inhoudelijk aanvaard worden. Er wordt immers niet aan getwijfeld dat u verschillende vingers kwijt bent. Echter uit de inhoud van deze attesten blijkt nergens de oorzaak van de misvorming van uw hand. De mogelijkheid bestaat dan ook dat u uw vingers bent kwijtgeraakt door een andere oorzaak (ongeluk,...?), temeer daar u de beweerde aanval nooit heeft aangegeven bij de autoriteiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal), met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.*

Vooreerst kan er geen geloof worden gehecht aan uw vluchtroute van Pakistan naar België. Uw beschrijving hiervan was immers stereotiep en oppervlakkig wat het vermoeden doet rijzen dat u Pakistan op een andere manier en mogelijks op een ander moment verlaten heeft. U verklaarde te voet doorheen heel Iran gereisd te zijn maar toch kon u geen enkele plaatsnaam van een plek waar u gedurende deze toch wel lange reis langskwam, bij naam noemen. U kon enkel de bekende grensovergang te Taftan bij naam noemen. Ook uw beschrijving van uw reis doorheen Turkije was oppervlakkig. U noemde het Salmazgebergte, Ankarra en Istanbul., verder kwam u niet (gehoorverslag CGVS p. 5). U verklaarde vanuit Istanbul een vlucht genomen te hebben naar België. U kende noch het vluchtnummer, noch uw zetelnummer, enkel de luchtvaartmaatschappij. U kon geen enkel document voorleggen (ie tickets, boarding pass, bagage label,...) die deze reis kunnen ondersteunen. U beweerde gebruik gemaakt te hebben van een roodkleurig paspoort. Daar elke reiziger binnenkomend in een Schengenland aan een uitgebreide identiteitscontrole onderworpen kan worden, mag van u verwacht worden dat u meer over het door u gebruikte paspoort zou weten te zeggen, zoals nationaliteit en identiteitsgegevens. U wist echter niets over de inhoud van dit paspoort. Dit is niet aannemelijk gezien het risico dat u liep bij een quasi zekere controle. U verklaarde dat u begeleid werd door een vrouw die in geval van problemen voor u het woord zou voeren. Dit is onafdoende als verklaring voor uw onwetendheid. Deze vrouw liep immers bij een controle nog meer gevaar dan u, daar ze als mensensmokkelaar opgepakt kon worden. Uw verklaringen wijzen er dan ook op dat u de werkelijke manier waarop u Pakistan heeft verlaten probeert verborgen te houden. Dit ondermijnt de ernst van uw asielaanvraag.

Uw vrees ging uit van enkele lokale dorpelingen. Na de dood van uw broer zouden jullie naar de politie gestapt zijn en zij zouden jullie klacht genoteerd hebben. U gaf aan dat de politie zelfs op zoek was naar de moordenaar van uw broer (gehoorverslag CGVS p. 9). De politie valt in deze dan ook niets te verwijten. U gaf aan dat volgens u de politie niet echt veel moeite deed. Echter het feit dat de politie de dader niet onmiddellijk kan arresteren (iets dat de familie van een slachtoffer logischerwijze verwacht, maar dat redelijkerwijze niet altijd mogelijk is), wil niet zeggen dat ze onwillig zouden zijn om dit te doen. Pakistan is immers een zeer groot land. U diende ook zelf toe te geven dat de politie de dader zocht. De bescherming geboden door uw autoriteiten dient niet absoluut te zijn. De vaststelling dat zij de klacht opnamen en de dader zochten wijst ze er op dat de Pakistaanse politie u niet nadelig behandelde en u haar bescherming aanbood. De door u voorgelegde FIR (met vertaling) en gezocht- poster, wijzen er verder op jullie aanklacht tegen Mohammed Ashraf en de zoektocht naar hem toch serieus werd genomen. In dit licht is het dan ook bevreedend dat u de latere incidenten niet bij de politie zou vermelden. Zo verklaart u in 2010 aangevallen en zwaar verminkt te zijn. U gaf aan dit incident niet bij

de politie vermeld te hebben daar de daders bedreigd zouden hebben met zware consequenties indien u naar de politie zou stappen. Hier staat echter tegenover dat het om dezelfde dader zou gaan, die reeds gezocht werd voor de moord op uw broer, zodat het aannemelijk is dat de politie meer dan geïnteresseerd zou zijn in een tweede aanklacht. Daar u niet eens de moeite nam om naar de autoriteiten te stappen om bescherming te vragen, kunt u niet beweren dat diezelfde autoriteiten u niet zouden willen beschermen. Bovendien had u indien u het gevoel had dat de lokale politie niet opschoot in haar onderzoek, zich ook tot de hogere autoriteiten kunnen wenden of tot de rechtbanken, maar ook dit liet u achterwege (gehoorverslag CGVS p. 12). Ook het derde incident waarbij uw vrouw en kinderen het slachtoffer waren, werd niet aangegeven bij de politie, hoewel dit incident zich zelfs in een ander dorp afspeelde waardoor u zich logischerwijze ook tot een ander politiestation had kunnen wenden. Dat u dit niet deed, breekt de ernst van uw vrees verder af. In dit licht is het dan ook bevreemdend dat na uw aankomst in België er zich nog een incident zou voorgedaan hebben en volgens u zou uw vrouw het deze maal wel aangegeven hebben bij de politie. U legde een kopie van deze klacht neer. Het gaat hier echter enkel om een handgeschreven brief met een nauwelijks leesbare stempel, wat de authenticiteit van dit document niet kan garanderen. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat de voorgaande incidenten jarenlang niet bij de politie gemeld werden, en nu plots na uw aankomst in België zou de laatste aanval wel bij de politie gemeld worden. U had dan ook eerst uw middelen om lokaal bescherming te zoeken dienen uit te putten vooraleer uw beslissing om uw land van herkomst te verlaten om aldus internationale bescherming te zoeken. Uiteindelijk gaf u aan dat u het niet aandurfde om stappen tot het aanvragen van bescherming te zetten, daar de daders tot de Taliban behoorden. U gevraagd waarom u dit dacht, beweerde dat Bashir vergezeld was door enkele Pathanen (inwoners van de provincie grenzend aan Afghanistan). U er op gewezen dat het wel heel verregaand is om te stellen dat men tot de Taliban behoort enkel omdat men een Pathaan is, zwakte uw bewering af, ze zouden behoren tot zusterorganisaties van de Taliban (gehoorverslag CGVS p. 12). U er nogmaals op gewezen dat uw antwoorden zeer algemeen waren, verklaarde uiteindelijk maar dat u enkel een vermoeden had dat de daders met de Taliban gelieerd zouden zijn. Niets stond u dan ook in de weg om de nodige bescherming bij de Pakistaanse autoriteiten te vragen. Uit uw verklaringen en de stukken die u hebt neergelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag blijkt dat u afkomstig bent van Ratto, Punjab waar u een vrees voor vervolging aanhaalt.

Na een analyse van alle elementen is de commissaris-generaal van mening dat het concept van intern vluchtalternatief op u moet worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de wet van 15 december 1980.

Immers dient gewezen te worden op het lokale aspect van uw problemen. U kende in 2001 een probleem in Ratto, waarna u verhuisde naar Vanike Terrar, 60 km verderop. De komende 9 jaren kende u aldaar geen enkel probleem. Pas wanneer u in 2010 terug naar Ratto ging voor een begrafenis zou u opnieuw aangevallen zijn. Hierna zou u opnieuw naar Vanike Terrar gegaan zijn waar u nog tot augustus 2014 probleemloos verbleef. Tot augustus 2014 kende u dan ook enkel een probleem in Ratto. Dat uw tegenstanders u gedurende 13 jaar niet wisten te vinden in een dorp, 60 km verder, wijst er verder op dat het hier enkel om lokale dorpelingen gaat en niet om de Taliban. U beweerde dat uw tegenstanders u uiteindelijk in augustus 2014 wisten te vinden in Vanike Terrar. Aan deze verklaring kan maar weinig geloof worden gehecht. Zo hadden ze u blijkbaar in de 13 jaar voordien nooit weten te vinden. Uw verklaring over hoe ze u dan uiteindelijk toch wisten te vinden was uitermate vaag. U beweerde dat iemand u op een huwelijk waarschijnlijk herkende, waarna deze onbekende (of onbekenden) mogelijks aan iemand naar u gevraagd zou hebben, waarna uw tegenstanders de volgende dag naar uw dorp kwamen (wat een redelijk groot dorp is van 600-700 huishoudens), waarna ze waarschijnlijk rondgevraagd hebben tot ze bij uw huis uitkwamen (gehoorverslag CGVS p. 11). Deze verklaring komt over als hoogst onwaarschijnlijk en lijkt voornamelijk een samenraapsel van mogelijkheden, maar weinig zekerheden. Daar deze aanval niet werd aangegeven kunt u het bestaan dan ook niet aannemelijk maken. Alles wijst er dan ook op dat u uw leven rustig had kunnen verderzetten in Vanike Terrar, zoals u al jaren deed. Mocht u zich dan toch nog ongemakkelijk voelen bij de mogelijkheid dat uw tegenstanders u ooit zouden kunnen vinden, had u zich nog steeds in een van de miljoenensteden in Pakistan kunnen vestigen. Als uw tegenstanders u na meer dan een decennium al niet konden lokaliseren in een dorp 60 km verderop, lijkt de kans dat men u ooit in een verder gelegen stad met miljoenen inwoners, nihil.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat u zich dan ook elders in de provincie Punjab of in de provincie Sindh zou kunnen vestigen.

Zo blijken uit uw verklaringen, vooreerst, geen andere motieven die een gegronde vrees zouden veroorzaken in de hervestigingszone.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geviséerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de

provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pck voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u gezonde jongeman bent die een opleiding tot Koranleeraar heeft genoten. U heeft gedurende meer dan een decennium reeds een leven weten op te bouwen buiten uw geboortedorp, waarbij u werk had en uw gezin wist te onderhouden door te werken als leraar en occasioneel als taxichauffeur. (...)

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. De kopie van uw identiteitskaart vormt slechts een begin van bewijs van uw identiteit. Het autopsierapport van uw broer en diens overlijdensakte kunnen aanvaard worden. Het wijst er op dat hij inderdaad neergeschoten werd. Echter zonder de hierop volgende klacht heeft het CGVS het raden naar de daders. Uw diploma van Koranleeraar kan zondermeer aanvaard worden. De medisch attesten die betrekking hebben op het ontbreken van uw vingers kunnen inhoudelijk aanvaard worden. Er wordt immers niet aan getwijfeld dat u verschillende vingers kwijt bent. Echter uit de inhoud van deze attesten blijkt nergens de oorzaak van de misvorming van uw hand. De mogelijkheid bestaat dan ook dat u uw vingers bent kwijtgeraakt door een andere oorzaak (ongeluk,...?), temeer daar u de beweerde aanval nooit heeft aangegeven bij de autoriteiten.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden alle steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Aangaande zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtroute van Pakistan naar België stipt verzoeker aan dat het geen toeristische uitstap betrof waarbij men onderweg wat steden en dorpen ging bezoeken maar hij reeds uitdrukkelijk heeft gesteld 's nachts te hebben gestapt en men zoveel mogelijk afgelegen routes benutte. Verzoeker voert voorts aan geen studies te hebben gedaan zodat hem niet verweten kan worden dat hij weinig kent van de geografie van Iran of andere landen nu zijn studies beperkt waren tot het bestuderen van de Koran. Bovendien kan hij slechts zeer weinig Engels lezen, laat staan verstaan. Een dergelijk betoog volstaat niet teneinde verzoekers gebrekkige kennis te verschonen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, die verklaarde te voet doorheen Iran gereisd te zijn geen enkele plaatsnaam van een plek waar hij gedurende deze toch wel lange reis langskwam, bij naam kan noemen. Ook al betrof het geen toeristische uitstap, reisde hij vooral 's nachts, waren zijn studies beperkt tot het bestuderen van de Koran en kan hij slechts zeer weinig Engels lezen en verstaan, kon van verzoeker meer kennis worden verwacht. Het is echter niet aannemelijk dat verzoeker enkel de bekende grensovergang te Taftan bij naam kon noemen. Ook zijn beschrijving van de reis doorheen Turkije was oppervlakkig, gezien verzoeker enkel het Salmazgebergte, Ankara en Istanbul, vermeldde. Niettegenstaande hij verklaarde vanuit Istanbul een vlucht genomen te hebben naar België, kende hij noch het vluchtnummer, noch zijn zetelnummer, enkel de luchtvaartmaatschappij. Indien verzoeker daadwerkelijk de door hem beschreven reisweg heeft afgelegd kan van hem wel degelijk meer kennis worden verwacht. Van verzoeker kan wel degelijk verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere reis kan toelichten en minstens weet moet hebben van welke plaatsen hij doorreisde, alsook van de gebruikte reisdocumenten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precare onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van zijn reis. Bovendien kon verzoeker geen enkel document voorleggen (i.e. tickets, boarding pass, bagage label,...) die deze reis kan ondersteunen. Verzoeker beweerde gebruik gemaakt te hebben van een roodkleurig paspoort, maar kon nagenoeg ook niets over dit paspoort zeggen. De Raad is van oordeel dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar de Europese Unie, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid dat hij geen nadere verklaringen wist af te leggen omtrent de afgelegde reisweg en de inhoud van het gebruikte paspoort. Evenwel is het algemeen geweten dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen, en dit op strikt individuele wijze. Het risico voor zowel verzoeker als de smokkelaar op ontdekking is dan ook zeer reëel. Het is dan ook geheel niet aannemelijk dat verzoeker geen verdere informatie over het gebruikte paspoort heeft. De uiteenzetting die verzoeker geeft over de *modus operandi* van mensensmokkelaars zijn louter beweringen en verzoeker gaat hiermee volledig voorbij aan het risico dat dergelijke smokkelaars bij een controle zelf lopen, waardoor het aldus in hun eigen belang is om zoveel mogelijk informatie door te geven aan de gesmokkelde persoon.

In het licht van de vastgestelde onwetendheid betreffende verzoekers vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten gekoppeld aan verzoekers onvermogen enige reisbescheiden neer te leggen, kon het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden besluiten dat verzoeker de werkelijke manier waarop hij Pakistan heeft verlaten probeert verborgen te houden. Dit ondermijnt wel degelijk de ernst van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker verwijst naar zijn ongeschooldheid wordt overigens nog opgemerkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een coherent, goed te volgen relaas bracht waarbij hij de indruk gaf de gestelde vragen probleemloos te begrijpen alsook deze meestal vlot beantwoordde. Met betrekking tot belangrijke feiten die de essentie van het asielrelaas uitmaken, mag ook van een persoon met een geringe opleiding worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij mentaal niet bij machte was om duidelijke en concrete verklaringen met betrekking tot zijn reisweg af te leggen.

Verzoeker betwist vervolgens de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief. Uit verzoekers verklaringen en de stukken die hij heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag blijkt dat hij afkomstig is van Ratto van de provincie Punjab alwaar hij zijn beweerde vrees voor vervolging situeert. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. In het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas kan vooreerst worden

vastgesteld dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat de beweerdte vrees van verzoeker het lokale niveau zou overstijgen. Verzoeker kende problemen in zijn geboortedorp Ratto waarna hij naar Vanike Terrar, in het district Hafizabad in de provincie Punjab, 60 km verderop, verhuisde. In Vanike Terrar kende verzoeker gedurende 13 jaar (periode 2001-2014) geen problemen. Aan verzoekers bewering dat zijn tegenstanders hem in augustus 2014 in Vanike Terrar wisten te vinden kan er, gezien verzoekers vage verklaringen en louter hypothetische veronderstellingen, geen geloof worden gehecht. Ook werd dit incident waarbij verzoekers vrouw en kinderen het slachtoffer waren, niet aangegeven bij de politie, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Dat M.A. op verschillende locaties informanten heeft, kan dan ook niet worden aangenomen. Redelijkerwijs kan dan ook van verzoeker worden verwacht dat hij zijn leven rustig verderzet in Vanike Terrar, zoals hij al jaren deed.

Volledigheidshalve wees het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erop dat verzoeker zich ook nog steeds in een van de miljoenensteden in Pakistan zou kunnen vestigen.

Uit de informatie omtrent de veiligheidssituatie in Pakistan die bij de verweernota wordt gevoegd (COI Focus, *"Pakistan. Security Situation"*, d.d. 16 juni 2015), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber-Pakhtunkhwa. Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is. Zo dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkhwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) in het oog. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Het etno-politiek geweld zit evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Hierbij vormen de aanhangers van rivaliserende sektarische organisaties, met name de Lashkar-e-Jhangvi en de Sipah-e-Muhammad Pakistan, het doelwit. Milities viseren voorts leden van het Pakistaanse veiligheidspersoneel, politieke leiders, journalisten, overheidsmedewerkers en leden van de civil society. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreurslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de Balochistan provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten die overheidsdoelwitten en inwijkelingen uit Punjab viseren. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel en overwegend kalm genoemd kan worden. In 2014 vonden er in geheel PcK drie aanslagen plaats, waarbij drie doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans-Indiase grens diverse schendingen van het staakt-het-vuren plaats, waarbij vier burgerdoden vielen. Er is evenwel

geen sprake van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Gelet op voormelde informatie meent de Raad dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat de voormelde informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

Uit de informatie omtrent de bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in Pakistan (COI Focus, *“Pakistan. Bewegingsvrijheid en vestigingsmogelijkheden in het licht van interne vlucht”*, d.d. 7 augustus 2015) die bij de verweernota wordt gevoegd blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden kan van verzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich opnieuw in Vanike Terrar, het dorp waar hij voor zijn vertrek uit Pakistan gedurende dertien jaar probleemloos heeft verbleven, vestigt.

Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een jongeman is, dat hij tot zijn 11 à 12 jaar onderwijs heeft genoten, dat hij daarna een opleiding tot Koranleraar heeft genoten en dat hij werkervaring heeft (verzoeker werkte in het verleden als landbouwer, leraar en taxichauffeur) (stuk 13, verklaring DVZ, punten 11, 12; stuk 6, gehoorverslag, p. 2, 3, 6, 7). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker gedurende 13 jaar (periode 2001-2014) een leven wist op te bouwen buiten zijn geboortedorp Ratto, namelijk in Vanike Terrar in het district Hafizabad in de provincie Punjab. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij daar aanvankelijk – periode van 2001 tot 2004 – bij een vriend woonde en na zijn huwelijk in 2004 tot aan zijn vertrek in augustus 2014 bij zijn schoonfamilie (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker er geen problemen kende. Aan verzoekers bewering dat zijn tegenstanders hem in augustus 2014 ook in Vanike Terrar wisten te vinden kan er, gezien verzoekers vage verklaringen en louter hypothetische veronderstellingen, geen geloof worden gehecht. Ook werd dit incident waarbij verzoekers vrouw en kinderen het slachtoffer waren, niet aangegeven bij de politie, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. Het louter herhalen van zijn verklaringen dienaangaande, volstaat niet om de ongeloofwaardigheid ervan te herstellen.

Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekers vrouw en vier kinderen tot op heden nog steeds in Vanike Terrar verblijven bij verzoekers schoonfamilie (stuk 6, gehoorverslag, p. 2). Het feit dat verzoekers moeder en familie in Hafizabad verbleef, is geen hindernis om zich opnieuw in Vanike Terrar te vestigen, aangezien de problemen die verzoeker zou kennen geconcentreerd zijn in Ratto.

Waar verzoeker opwerpt dat hij door het verlies van zijn vingers te kampen heeft met een aanzienlijke beperking van zijn economische faciliteiten, wijst de Raad erop dat verzoeker beweerde bij een aanval van zijn tegenstanders in 2010 zijn vingers te hebben verloren – een aanval waarvan verzoeker overigens geen document ter staving van zijn bewering neerlegt, noch kan uit het door hem neergelegde medische dossier de oorzaak van of de omstandigheden waarin verzoeker zijn vingers heeft verloren, worden afgeleid – maar dat dit verzoeker geenszins belette om nog tot 2014 in Pakistan, meer bepaald in Vanike Terrar, te verblijven en aldaar in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien, of althans hiervoor kon rekenen op (financiële) steun van zijn (schoon-)familie.

Overigens wordt opgemerkt dat verzoekers moeder zijn reis naar Europa regelde en hiervoor 900.000 roepies (ongeveer 10.000 euro op het ogenblik van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken) werden betaald (stuk 13, verklaring DVZ, punt 32; stuk 6, gehoorverslag, p. 6). Waar verzoeker erop wijst dat hij zich niet zal kunnen registreren als IDP en het *de facto* uitgesloten is dat hij officieel als leraar aan de slag zou kunnen gaan, moet worden verwezen naar wat hoger werd uiteengezet. Het weze herhaald dat verzoeker zijn geboortedorp reeds in 2001 verlaten had en gedurende jaren in Vanike Terrar leefde, alwaar hij zonder problemen les kon geven en het beroep van taxichauffeur had. Waar verzoeker aangeeft dat hij ook in de grote steden herkend kan worden en informatie kan worden doorspeeld, moet worden opgemerkt dat aan verzoekers bewering dat zijn tegenstanders hem in augustus 2014 in Vanike Terrar wisten te vinden omdat hij herkend is geweest, gezien verzoekers vage verklaringen en louter hypothetische veronderstellingen, geen geloof kan worden gehecht. Ook werd dit incident waarbij verzoekers vrouw en kinderen het slachtoffer waren, niet aangegeven bij de politie, hetgeen eveneens afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Als verzoekers tegenstanders hem na meer dan een decennium al niet konden lokaliseren in een dorp 60 km verderop, is het voorts evenmin aannemelijk dat men verzoeker ooit in een verder gelegen stad met miljoenen inwoners kan terugvinden. De algemene bewering dat hij zijn kinderen zou moeten inschrijven in een koranschool waarbij de familienamen worden genoteerd en de link met zijn familie snel zou kunnen worden gemaakt en de imams onder elkaar contact houden, zijn louter speculaties van verzoeker en is dan ook niet van aard om afbreuk te doen aan wat voorafgaat. Het argument dat hij als koranleraar en duidelijke soenniet zichzelf tot doelwit zal maken in de grootsteden is ook slechts een speculatieve bewering, die geen afbreuk doet aan het gegeven dat verzoeker gelet op bovenstaande persoonlijke omstandigheden wel degelijk kan beschikken over een financieel draagkrachtig netwerk dat in staat moet worden geacht om hem te ondersteunen terwijl hij zich opnieuw in Vanike Terrar, een dorp 60 km verwijderd van zijn geboortedorp Ratto, of eventueel in één van de bovenstaande provincies vestigt.

Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt een IDP te zijn. Verzoeker stelt zelf niet te komen uit conflictgebied en verklaarde herhaaldelijk gedurende jaren bij zijn schoonfamilie in Vanike Terrar (district Hafizabad, provincie Punjab), te hebben gewoond. Zoals hoger reeds werd aangehaald kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij zich aldaar opnieuw vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan die erop wijzen dat hij zich niet in Vanike Terrar of eventueel in één van de bovenstaande provincies zou kunnen vestigen.

De verwijzing naar de interne grote migratiedruk die een overbelasting van de openbare dienstverlening veroorzaakt waardoor het overgrote deel terechtkomt in de vervallen wijken waar een gebrek is aan elementaire infrastructuur en men meestal ook niet tot het officiële tewerkstellingscircuit kan doorstromen, naar het gegeven dat twee derde van de migranten onder de armoedegrens leven en vaak terecht komen in overbevolkte en minderwaardige woongelegenheden waarbij zij onder druk gezet worden om terug te keren en naar het feit dat er over de niet-geregistreerde migranten geen concrete info over de levensomstandigheden beschikbaar is zodat deze wellicht nog erbarmelijker is, zijn slechts algemene beweringen die verzoeker niet concreet op zijn persoon betreft. Verzoeker toont gelet op wat voorafgaat immers niet aan dat hij in een dergelijke situatie zal terecht komen.

De Raad meent dat er geen objectieve argumenten voorhanden zijn waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet daar hij in Pakistan wel degelijk kan beschikken over een financieel draagkrachtig netwerk dat in staat moet worden geacht om hem te ondersteunen terwijl hij zich opnieuw in Vanike Terrar, een dorp 60 km verwijderd van zijn geboortedorp Ratto, of eventueel in één van de bovenstaande provincies vestigt.

Voor zover verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet zou beroepen op zijn handicap, wijst de Raad erop dat verzoeker zich voor de beoordeling van zijn medische problemen van de geëigende procedure dient te bedienen, i.e. de procedure op grond van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoeker aan het verzoekschrift gevoegde FIR, merkt de Raad op dat dit stuk is opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat de Raad deze conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging kan nemen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). De per brief van 2 november 2015 overgemaakte vertaling betreft een

vrije vertaling en geen voor eensluidend verklaarde vertaling zoals voorzien in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De fotokopieën van verblijfstitels van een aantal familieleden die verzoeker bij het verzoekschrift voegt en per brief van 2 november overmaakt, doen geen afbreuk aan wat voorafgaat. In zoverre verzoekers familieband met deze personen al zou zijn aangetoond, kan hieruit hoogstens worden afgeleid dat deze personen in het buitenland verblijven. Uit deze stukken blijkt echter nergens de oorzaak of omstandigheden die hiertoe hebben geleid.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat er voor verzoeker in elk geval een veilig intern beschermingsalternatief voor handen is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet in het dorp Vanike Terrar in het district Hafizabad in de provincie Punjab of in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck. Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Het verzoekschrift bevat geen objectieve argumenten die vermogen afbreuk te doen aan deze conclusie.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Hoger werd vastgesteld dat er voor verzoekers beweerde problemen in elk geval een redelijk intern vestigingsalternatief voorhanden is. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet werd vastgesteld dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF